

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. május 31-én, Hálaadó napon.

Filippi levél 4. rész 6. verse: „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.”

Kedves Testvéreim!

Imádság éve a 2026-os év. Emlékeztet minket arra, ami a hívő ember legfontosabb kapcsolata. Az elsődleges. A mindent rendező kapcsolat. Ami mellé aztán az összes többi kapcsolatunkat is rendezni tudjuk. Énekeskönyv tartó. Ebbe kerül bele mindegyik énekeskönyv a méretének, típusának megfelelően. Az imádság így rendszerezi a mi életünket is!

Az igehirdetés sorozatunk fő kérdése pedig így hangzik: „Miért nem tudunk jól imádkozni?” Mi az, ami miatt zavar van a rendszerünkben? A mai napon az első választ így adjuk meg: Mert nem hisszük el, hogy kapcsolódhatunk. Missziós vezérige.

Azért, hogy egészen pontosan értsük, egy képet hadd hozzak. Egy alkalommal elmentünk túrázni, és egy hosszabb elég meredek emelkedő kapcsán úgy gondoltam, hogy végre felértünk a hegy csúcsára. Aztán amikor a bukkanó mögötti valós kép elé tárult, akkor azt láttam, hogy bizony a kereszt, ami a hegy tetején áll még messze van, és még meredekebb út vezet felfelé. Abban a pillanatban úgy gondoltam, hogy ez már nem fog sikerülni. Nem fogok tudni feljutni odáig. Az imádságainkban is vannak ilyen pillanataink, amikor azt gondoljuk, hogy ez nem fog sikerülni, amit kérünk, még igazából Istennek sem lehetséges, és nem csak a kérés marad el, hanem elmarad a kapcsolódás is. Ha nem hiszem, hogy az imádságban sikerül Istennel összeköttetésbe kerülni, akkor már azelőtt lehullott a mennyezetről az imádságom, mielőtt elmondtam volna.

Miért is nem hisszük el, hogy tudunk Istenhez kapcsolódni, hogy imádságunkban meg tudjuk szólítani? Azért, mert aggódunk. Pál pedig egyértelműen elmondja itt, hogy „semmiért se aggódjatok”. Jézus is elmondta, hogy az aggódás semmivel nem visz előrébb. Nem segít, semmit nem hosszabbít meg, csak hátráltat. Az aggódás nem más, mint átléphetetlen akadály. Valahogyan úgy, mint amikor egy túraútvonalon haladva előttünk van egy kerítés, rajta pedig egy tábla, hogy katonai terület, belépni tilos. Hiába visz tovább az út, ha mi oda nem tudunk belépni. Az aggódás ilyen területté teszi számunkra Isten hatalmát.

Miért írta itt Pál apostol, hogy „semmiért se aggódjatok”? Mert az aggódás nem más, mint amikor azt hisszük, hogy valami megoldhatatlan. A diákok készülnek az év lezárására. Jönnek majd az év végi vizsgák. A végzősöknek az érettségi. Az egyetemistáknak a vizsgaidőszak. Ott vannak azok a félelmek, hogy ez nem fog menni. Halad a visszaszámlálás, hogy már csak hány nap van hátra, és kevésnek tűnik a tanuláshoz. Úgy gondoljuk, hogy megoldhatatlan. Egy egészségügyi helyzetben, amikor kiderül egy betegség, és még nem tudjuk, hogy milyen betegség az, mennyire van kilátás a jövőre nézve, és aggódunk, mert azt gondoljuk, hogy megoldhatatlan. (Fogunk egy ilyen példát hallani ma, hogy ennek ellenére mégis lehet megoldás.) Ha aggodalommal visszük Isten elé a kérésünket, akkor nem hittel tesszük. Ha pedig nincsen hit bennünk, akkor a kapcsolat sem jön létre.

„Semmiért se aggódjatok”. Az aggódás az, amikor azt hisszük, hogy valamiről nem tudunk megfelelően gondoskodni. Jézus az aggódást szembe állítja Isten gondviselésével. Nagyon egyszerűen itt Megváltónk azt mondja, hogy aki aggódik, az nem hiszi azt, hogy Isten tud az életéről gondoskodni. Az aggodalmaink tehát Isten ellen dolgoznak. Isten-ellenes érzésekkel pedig nem lehet Istenhez kapcsolódni. Volt már olyan, hogy fáradtan, éhesen és duzzogva túráztam a hegyek között. Hiába volt a gyönyörű táj, hiába voltak csodaszép virágok, mindegyik mellett elsétáltam. Így megyünk el Isten gondoskodása mellett akkor is, amikor aggódunk. Észre sem vesszük, hogy Ő mellettünk áll, hogy szeret minket, hogy fontosak vagyunk neki. Ezért nem is nagyon imádkozunk, mert nincsen semmi értelme. Nem kapcsolódunk, mert aggódunk.

A szívünkben lévő akadály, az aggodalom pedig azt is jelenti, hogy azt hisszük, a jövő felett nincsen uralmunk. Jól hisszük. Nekünk nincs is! Csak Istennek van hatalma a jövő felett. Mi sokszor nem is sejtjük, hogy mit hoz majd a jövő. Vannak dolgok, amiket egyszerűen nem láthatunk, hogy meddig tart az életünk, hogy bizonyos folyamatok milyen irányt vesznek majd. Ennek ellenére megpróbáljuk kitalálni, és a feltételezésünk általában nem a legjobb forgatókönyv. Nem arról szól, hogy 120 évig élünk, és abban minden tökéletes lesz. Nem azt gondoljuk végig, hogy az összes megindult folyamat tökéletes végkimenetelű lesz. Éppen ellenkezőleg. Sokszor a rosszat, vagy a legrosszabbat feltételezzük, azt vetítjük magunk elé a jövőben, és máris agyon nyom minket az aggodalom.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. május 31-én, Hálaadó napon.

Egyetlen aktuális példát hadd hozzak. Az elmúlt időszakokban viszonylag kevés csapadék esett. Emiatt a természetes vizek vízszintje jelentősen csökkent. Amikor néha meghallgatom a rádióban a vízállás jelentést, és a meder teltségi adatok a folyóknál 10% alatt vannak, akkor rossz érzések jönnek elő belőlem is. Mi lesz így? Rossz pillanataimban pedig a lehető legrosszabb forgatókönyvet vetítem magam elé. A folyók vize eltűnik, a Balaton kiszárad, nem lesz termés, és így tovább. A jövőt nem látom, nem ismerem, emiatt az aggodalom elér engem, és a lehetőségem elveszett, hogy igazán kapcsolódjak Istenhez, mert nem az Ő kezébe teszem a jövőmet, hanem a saját gondolataim és érzéseim irányítanak. „Semmiért se aggódjatok”.

Pál apostol pedig nem véletlenül helyezi ezt ennyire hangsúlyosan a szívünkre. Ha aggódunk, nem tudunk Istenhez kapcsolódni. El tudunk mondani egy imádságot, elhangzanak a szavaink, de azok, hadd ismétljem magam, nem jutnak tovább a plafonnál. Engedjék meg a gyülekezet tagjai, hogy még jobban kiélezzem ezt. Amikor aggodalom van bennem, akkor csak magamban beszélek, de nem imádkozom. „Semmiért se aggódjatok”.

Hanem?

„Imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt”. Hogyan jön akkor létre a kapcsolat az imádságban? Ha az aggodalmainkat, az azzal kapcsolatos gondolatainkat, érzéseinket letesszük. Ez pedig csak akkor megy, hogyha hálát adunk. Mint ahogyan tesszük ezen a mai napon is. Nem azt soroljuk fel, hogy mi nem működik jól a gyülekezetben, hogy min lehetne javítani, azt megtesszük máskor. Most hálát adunk azért a lehetőségért, hogy a tatai református gyülekezetben szól Jézus Krisztus evangéliuma, hogy ebben a templomban 240 éve imádkoznak a hívek. Hálások vagyunk az elvégzett szolgálatokért, és azok életéért, akik a szolgálatokat végzik. Hallhatjuk majd, hogy nagyon sok minden miatt lehetünk hálások. A gyülekezet életében is, de a saját életünkben is, és mindenütt.

„Semmiért se aggódjatok, hanem (...) hálaadással tárjátok fel kéréseiteket”. A hálás szív pedig soha nem aggódik. A hálás szív köszönetet mond, és ezért a hálás szív kapcsolódik. Olyan mélységes bizalommal, ahogyan csak a hálás ember tud Istenhez fordulni.

Egyszer Jézus bement egy farizeus házába. Amikor éppen az asztalnál ültek, akkor bement egy asszony, és elkezdett sírni, a könnyeivel öntözte Jézus lábát, majd pedig olajjal kente meg, végül a hajával törölte le. Mindeközben a házigazda nem tett Jézusért semmit. Nem köszöntötte, nem mosta meg a lábát, mint ahogyan az egyébként szokás lett volna. Az asszony pedig hálás volt azért a bocsánatért, amit Jézustól kapott, mégpedig nagyon hálás volt. A háláját pedig ebben az egészen közvetlen kapcsolatban fejezte ki.

„Semmiért se aggódjatok, hanem (...) hálaadással tárjátok fel kéréseiteket”. A hálás ember mindig törődik Istennel, mindig gondol rá, és ezért Isten is törődik a hálás emberrel és gondoskodik róla. A kapcsolat pedig kialakul, és megmarad. Ez a kapcsolat, ez az igazi imádság. Legyen részünk benne minden napon!

Amen!